Τὶ λείπει ἀπὸ τὴν Γαλλία

Ὁ Κλεμανσώ, μὲ τὸν γραμματέα του, ἔχασαν μιὰ μέρα τὸ τραῖνο, σὲ κάποια ἐπαρχιακὴ πόλι, ποὺ περνοῦσαν καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ρεστωρὰν νὰ φάνε.

Τὸ γκαρσόνι μόλις ειδε δυὸ πελάτες ὅπως πρέπει, ἔτρεξε νὰ τοὺς περιποιηθῇ καὶ μὲ μεγάλη φούρια ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ :

— Τὶ ἐπιθυμοῦν οἱ κύριοι. Ἔχουμε στρείδια, ἀστακό, φιλέτο μὲ μπιζέλια.

Ὁ Κλεμανσώ, ποὺ δὲν ειχε καθήσει ἀκόμα, τὸν διέκοψε :

— Μιὰ στιγμή ! παιδί μου, μιὰ στιγμή !

Ἀλλὰ τὸ γκαρσόνι ειχε πάρει φόρα :

— ... ἔχουμε ψάρια, γαρίδες...

— Ἔ φίλε μου, τοῦ ειπε λίγο νευρικὸς ὁ Κλεμανσώ, λίγη ὑπομονή, σὲ παρακαλῶ.

— «Ὑπομονή», τοῦ ειπε τὸ γκαρσόνι, ποὺ δὲν κατάλαβε καλὰ καὶ νόμισε ὅτι τοῦ ζητῆσαν κανένα ἄλλο ειδος φαγητοῦ... «ὑπομονὴ» δὲν ἔχουμε διόλου...

Ὅταν ὁ Κλεμανσὼ διηγεῖτο τῆς ἐπεισόδιο αὐτό, προσέθετε :

— Δυστυχῶς «ὑ π ο μ ο ν ή» δὲ βρίσκει κανεὶς σὲ ὅλη τὴ Γαλλία !.

* * *

Εἴκοσι χρόνια μεγαλείτερα...

Μιὰ φορὰ Ἔρρῖκος ὁ 4ος, εὑρισκόμενος στὸ Μπωζανσό, θέλησε νὰ περάσῃ, μὲ μιὰ μικρὴ βαρκοῦλα, στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ Loire. *Ὁ βαρκάρης ἦταν ἕνας γέρος κι' ἀδέξιος.*

Ὁ βασιλεὺς βλέποντας τὰ μαλλιά του κάτασπρα καὶ τὰ γένεια του κατάμαυρα τοῦ ειπε :

— Τὶ συμβαίνει καὶ τὰ μαλλιά σου ειναι τόσο ἄσπρα ἐνῶ τὰ γένεια σου ειναι μαῦρα ;

— Κύριε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ τὰ μαλλιά μου ειναι εἴκοσι χρόνια μεγαλείτερα ἀπὸ τὰ γένεια μου.

* * *

Πρωτότυπος ρεκλάμα

Συνέβη στὰ 1860 ἀπάνω κάτω. Ἕνας πολὺ καλοντυμένος νέος, μπῆκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα καφενεῖα τῆς Λυών.

— Γκαρσὸν ! ἐφώναξε, μιὰ σοκολάτα, σὲ παρακαλῶ.

— Ἀμέσως, κύριε.

Τοῦ σερβίρισε τὴν σοκολάτα κ' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ὁ νέος τοῦ φώναξε :

— Τί σοῦ ζήτησα ; τοῦ ειπε.

— Σοκολάτα, κύριε.

— Ἔ, καλά. Κύτταξε τὶ μοῦ ἔφερες ;

Ἔκπληκτο τὸ γκαρσόν, ἐξήτασε τὸ φλυντζάνι. Ἦταν καφὲς σκέτος. Ζήτησε συγνώμην καὶ ἔπῆρε ἀμέσως νὰ τοῦ τὸ ἀλλάξῃ. Σὲ λίγο τοῦ ἔφερε ἄλλο σερβίτσιο κ' ἐγέμισε τὸ κύπελλο μὲ ζεστὴ καὶ μοσχοβολοῦσα σοκολάτα.

— Τώρα, τοῦ ειπε, ὁ κύριος σερβιρίστηκε κατὰ τὸ γοῦστο του.

— Πῶς κατὰ τὰ γοῦστα μου ! διεμαρτυρήθη ὁ πελάτης μὲ μιὰ δυνατὴ φωνή. Δὲν βλέπεις ποὺ τώρα μοῦ ἔφερες... ριζόγαλο !

Γυρίζει τὸ γκαρσόνι καὶ κυττάζει τὸ φλυτζάνι· πράγματι, ἦταν γεμᾶτο μὲ ριζόγαλο ! Μὴ ξέροντας τὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἔμεινε μὲ τὸ σερβίτσιο στὰ χέρια, κατακόκκινος.

Στὴ φασαρία αὐτή, πλησίασαν οἱ γείτονες, ἔτρεξε δὲ καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενείου, νὰ ἰδοῦνε τὶ συμβαίνει.

Ὅλοι τὰ βάλανε μὲ τὸ γκαρσόνι.

— Φαίνεται ὅτι στὸ κατάστημά σας, κύριε, ειπε δυσαρεστημένος ὁ πελάτης, τὸ καλλίτερο μέσον γιὰ νὰ σερβιρισθῇ κανείς, ειναι νὰ σερβιρισθῇ μονάχος του.

Κι' ἀπάνω στὸ φλυντζάνι, ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ριζόγαλο, ἐφύσηξε καὶ ἔκανε καὶ μερικὲς κινήσεις μὲ τὰ χέρια. Καὶ νὰ ἀμέσως τὸ ριζόγαλο, μεταμορφώθηκε σὲ σοκολάτα ποὺ μοσχοβολοῦσε.

— Αὐτὸς ειναι ὁ ἴδιος διάβολος! φώναξε τὸ γκαρσόνι.

— Ὄχι κύριοι, ἀπήντησε ὁ περίεργος πελάτης. Δὲν ειμαι παρὰ ὁ καλὸς διάβολος, ποὺ μὲ αὐτὴ τὴ μικρὴ ρεκλάμα, θέλησα νὰ κάμω γνωστὴ τὴν ἄφιξί μου στὴν πόλι σας. Ειμαι ὁ ταχυδακτυλουργὸς Καζινόβας, στὰς διαταγάς σας, κύριοι !...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΡΟΔΟ

Τοῦ **Ρονσάρ**

Στὸ μυρωμένο κῆπο μας ἀπόψε ἂς κατεβοῦμε
τὸ ρόδο ποὺ ἄνοιξε δειλὰ τὴν ὥρια φορεσιά του
στὸν ἥλιο, τὸν περήφανο πατέρα του, νὰ ἰδοῦ με
τὴ μυρουδιά του ἂν ἔχασε, τὸ χρῶμα, τη δροσιά του
ποῦ μοιάζαν μὲ τὴν ὄψη σου, μικρή μου ἀγαπημένη.

Ἀλλοίμονο ! Πῶς ἄφησε πρὶν τὴ ζωὴ γνωρίσει
νὰ μαραθοῦν τὰ κάλλη του στὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα
καὶ κύτταξε πόσο ἄπονη μητέρα εἶν' ἡ φύση
ἀφοῦ ἕνα τέτοιο λούλουδο μονάχα μιὰν ἡμέρα
νὰ ζήσῃ τ' ἄφησε ἡ σκληρή, μικρή μου ἀγαπημένη.

Ὤ, πίστεψε τὰ λόγια μου κι' ὅσο ἀνθίζει ἡ νειότη
πιὲ τῆς χαρᾶς τ' ὁλόγλυκο τὸ μέλι καὶ στοχάσου
πὼς σὰν τὸ ρόδο ποῦσβυσε μὲς στὴ βροχὴ τὴν πρώτη,
ἔτοι σκληρὰ τὰ γερατειὰ τὴ ζηλευτή ὁμορφιά σου
μιὰ μέρα θὰ μαράνουνε, μικρή μου ἀγαπημένη.

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ

Τοῦ Simone de Caillavet

Ὁ νάρκισσος ἀρχίνησε καὶ σ' ὅλα τὰ δροσᾶτα
λαγκάδια ποὺ κοιμόταν ὡς τώρα ἡ σιγαλιά,
τὰ μυρωμένα λούλουδα μ' ἀρώματα γιομᾶτα
γιορτάζουν τὸ μαγιάπριλο στοῦ ἥλιου τὰ φιλιά.

Κάποια χαρὰ παράξενη ἁπλώνεται κ' ἡ λίμνη
κάτου ἀπ' τῆς σῦρας τὰ φιλιὰ τὰ πλᾶνα ἀνατριχιάζει,
ἀπὸ παντοῦ ἀνεβαίνουνε ψηλὰ στὰ οὐράνια ὕμνοι
καὶ κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ θλιμμένη ἀναγαλιάζει.

Οἱ πεταλοῦδες ποῦ πετοῦν ἀντάμα στὸν ἀγέρα
φιλιοῦνται κι' ἕν' ἀτέλειωτο τραγοῦδι ἀπ' τὰ βουνὰ
σκορπίζεται χαρούμενο στὴν πλάση πέρα ὡς πέρα.
Γοργὰ διαβαίνει ἡ ἄνοιξη καὶ πίσω δὲν γυρνᾶ.

Μὰ στὸ λαμπρὸ τὸ διάβα της μιὰ πίκρα μᾶς ἀφήνει
(σὰν τὴ χινοπωριάτικη -ἡ λύπη ποῦ θ' ἀνθίση
ἀπ' τὰ ξερόφυλλα) , γιατὶ τὸν ἔρωτα μᾶς δίνει,
τῆς λησμονιᾶς τὸ βότανο χωρὶς νὰ μᾶς χαρίσῃ.

Μετάφρ. **Γ. Κοτζιούλα**

* * *

Ἐντυπώσεις ἑνὸς Σενεγαλέζου.

Καθὼς ειναι γνωστὸν οἱ Γάλλοι στρατολογοῦν τοὺς Σενεγαλέζους καὶ τοὺς ἄλλους στρατευσίμους ἀπὸ τὰς ἀποικίας των, καὶ τοὺς ἐκπαιδεύουν στὸ Παρίσι.

Ὡς ειναι ἐπίσης ὄχι λιγώτερο γνωστόν, μεγάλη λογοκρισία γίνεται στὰς ἐπιστολάς των.

Σὲ μιὰ τέτοια ἐπιστολή, ποὺ ἐκρατήθη στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, ἕνας Σενεγαλέζος ἔγραφε στοὺς ἰδικούς του, στὴν Σενεγάλη, περιγράφων τὰ περίεργα καὶ θαυμαστά, ποὺ τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν στὸ Παρίσι.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, νὰ τὶ γράφει καὶ γιὰ τὸ ποδήλατο :

— «Πολλοὶ Γάλλοι—καὶ γυναῖκες ἀκόμα - πηγαίνουν καβάλλα, ἀπάνω σ' ἕνα μουλαράκι, ποὺ τὸ κρατᾶνε ἀπὸ τ' αὐτιὰ καὶ πολὺ τὸ κάνουν νὰ βαδίζῃ κλωτσῶντας το, διαρκῶς στὴν κοιλιά ! Αὐτὸ τὸ μουλαράκι, ποὺ δὲν τὸ ταΐζουνε καθόλου, δὲν κουράζεται ποτέ του !...».

Καὶ συνεχίζει :

— «Στὸ Παρίσι ειδε ἐπίσης «μιὰ μεγάλη, θεώρατη καμπλοπάρδαλη, ποὺ στέκεται πάντοτε ὀρθή, στὰ τέσσερά της πόδια, καὶ ἔχει ἕνα λαιμό, μακρύν, πολὺ μακρύν, ὡς τὸν οὐρανό, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ Παρισινοὶ ἀποκαλοῦνε... Πύργον τοῦ Ἔϊφελ !..».

Συλλέκτης